

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 293: Lại Có Thể Tu Phước Bằng Bồ Thí Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 022)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Lại có thể tu phước bằng bồ thí pháp】

Tài vật mà người ấy bồ thí cũng đều biến thành Pháp cả rồi. Vì sao nói tài đều biến thành Pháp? Vì xứng Tánh.

Người ấy bồ thí một đồng, phước báo của một đồng ấy vượt hơn cả Đại Phạm Thiên Vương dùng bảy báu trong tam thiên đại thiên thế giới để bồ thí. Nguyên nhân là gì? Đại Phạm Thiên Vương trước tướng (chấp tướng), phước của việc chấp tướng thì có giới hạn, dù lớn đến đâu cũng có hạn lượng. Không chấp tướng thì không có giới hạn; vô tướng thì không có giới hạn. Vô tướng chính là xứng Tánh!

Sự thật này, ngay từ phần mở đầu của bộ kinh này, Thế Tôn đã thị hiện biểu diễn vô cùng rõ ràng. Thích Ca Mâu Ni Phật đáp y, việc đáp y có phải là bồ thí chăng? Ngài bung bát, bung bát có phải là bồ thí chăng? Hết thấy đều là bồ thí.

Tâm của một số người thật sự quá thô thiển, lại còn mê hoặc, Thế Tôn biểu diễn rõ ràng như thế, minh bạch như thế mà họ chẳng nhìn ra. Nói thật ra, chúng ta không nhìn ra thì cũng chẳng thể trách được, vì phiền não quá nặng rồi. Ngay cả những học trò ngày ngày đi theo Thích Ca Mâu Ni Phật cũng không nhìn ra, chỉ có Tôn giả Tu Bồ Đề là nhìn ra được. Người thông minh mới nhìn ra được, tâm rất tỉ mỉ, vì thế nên Ngài nhìn thấu được.

Cho nên nói, chư Phật Bồ Tát mặc áo ăn cơm, thật sự là từng nụ cười, từng lời nói, từng cử chỉ, từng hành động đều là bồ thí. Các Ngài đâu có lúc nào để luống qua? Chưa từng luống qua! Quả thật một phen một giây cũng chưa từng để luống qua. Ở những chỗ này, những chỗ cực kỳ vi tế này, nếu chúng ta có thể thể hội được thì mới biết phải dụng công như thế nào. Mới biết rằng, kỳ thực

“dụng công” chính là làm sao để sống qua ngày, làm sao để sinh hoạt. Đời sống này mới là chân thật, cứu cánh, mỹ mãn, bởi vì đời sống này là phước huệ song tu, phước huệ song đắc, đều đạt được cả!

Nếu mọi người có thể thể hội được một chút ý nghĩa này, tôi nghĩ rằng bộ kinh Kim Cang này dù có giảng bao lâu đi nữa, quý vị cũng sẽ không vắng mặt một ngày nào, thật sự rất có đạo vị! Thế gian này chẳng có gì tốt hơn điều này, tìm đâu cũng chẳng ra. Cho nên, nếu quý vị thật sự có thể thể hội, thật sự có thể thấu suốt, thì sẽ thật sự được thọ dụng, pháp hỷ sung mãn, tiền đồ quang minh xán lạn. Vì vậy mới biết rằng việc Pháp thí này, từng điều nhỏ nhiệm đều là Pháp thí.

Tuy nhiên, hàng chúng sanh thông thường, đặc biệt là trong thời kỳ Mạt Pháp, đúng như lời Thế Tôn đã chỉ dạy rành rẽ, phải là người “trì giới tu phước”, họ tiếp xúc với kinh này mới có thể đạt được lợi ích ấy. Nếu không phải là người trì giới tu phước, thì đâu có nghe được kinh Kim Cang, gặp được kinh Kim Cang cũng là luống qua mà thôi. Nguyên nhân ở đâu? Kinh thì gặp rồi, nghe rồi, nhưng nghe không hiểu, xem không hiểu; nói cách khác, vẫn là mê hoặc điên đảo, trong đời này vẫn cứ là sống say chết mộng, vẫn cứ trôi lăn trong lục đạo luân hồi, điều này thật vô cùng đáng tiếc.

Nếu quý vị có thể nghe hiểu, nhìn thấu suốt, thì đó chính là như lời Phật nói, quý vị là người “trì giới tu phước”.

Đối với những người có nghiệp chướng tập khí sâu nặng, chúng ta vẫn phải giúp đỡ họ. Nếu không giúp đỡ họ, buông xuôi, bỏ mặc, xả bỏ họ đi, thì tâm đại bi của chúng ta lại khuyết mất một mảnh, không viên mãn rồi, nên nhất định phải giúp.

Giúp bằng cách nào? Hiện nay thuận tiện hơn ngày xưa. Ngày xưa khoa học kỹ thuật chưa phát triển, giúp đỡ đại chúng thật khó khăn, bây giờ tiện hơn nhiều rồi. Chúng tôi ở đây giảng kinh, quý vị mọi người đều thấy, có ghi hình, có ghi âm. Người ở vùng Singapore này có phước báo. Quý vị đi khắp thế giới, tìm nơi nào có phước báo vượt hơn Singapore, không có đâu! Phước báo từ đâu mà ra? Do chịu tu, mọi người đều nhiệt tâm tu phước.

Tôi đến nơi này, nghe nói các vị đem những băng ghi âm này làm thành đĩa quang, đĩa CD, đây chính là tu đại phước báo. Khiến cho những người thiện căn phước đức mỏng, những người phước mỏng không thể đến nơi này nghe giảng,

tương lai họ nghe từ băng ghi hình, băng ghi âm, thì phước báo ấy kém hơn chúng ta một bậc. Chúng ta là bậc nhất, họ là bậc hai.

Đĩa quang, đĩa CD rất tốt, có thể bảo quản được rất lâu, chất lượng âm thanh, hình ảnh đều sẽ không thay đổi, có thể giữ được thời gian dài. Không giống như băng từ (băng cassette), tuổi thọ của băng từ không dài, nó bị mài mòn trên đầu từ, lại còn chịu ảnh hưởng của sự thay đổi khí hậu. Lần trước Cư sĩ Lý Mộc Nguyên nói với tôi, họ có một đoàn đi sang Trung Quốc chiêm bái danh sơn, lên núi Ngũ Đài nhìn thấy những băng từ, thời gian bảo quản rất ngắn. Bởi vì núi Ngũ Đài mùa đông rất lạnh, mùa hè lại nóng, cho nên băng bị biến dạng, âm thanh bị biến chất, thời gian lưu giữ rất ngắn.

Dùng đĩa quang, đĩa CD thì có thể giữ được rất lâu, nó không chịu ảnh hưởng của biến đổi khí hậu. Cho nên có thể ấn tổng số lượng lớn tại đây, chính là các vị đang tu đại phước báo. Kinh Kim Cang này nói, phước báo tu được vượt hơn cả Đại Phạm Thiên Vương. Có nhiều người chịu tu phước như vậy, khu vực này ắt có đại phước báo. Phước báo là dựa vào chính mình tu mà có, vô cùng hiếm có. Chúng ta dùng phương pháp này, dùng ghi hình, dùng ghi âm, dùng cách này để giúp đỡ họ.

Ngày nay đem kinh văn viết thành giảng nghĩa, hiệu quả của việc viết thành giảng nghĩa không lớn lắm, hiện nay rất nhiều người không đọc sách, biết làm sao đây? Chuyện này hết cách. Người có thể đọc sách ít rồi, hướng hồ viết giảng nghĩa viết cả một đống lớn, nhìn thấy quyển sách dày cộm, liệu họ còn muốn xem chẳng, điều đó rất khó, rất không dễ dàng chút nào! Cho nên người hiện nay thích nghe nhiều hơn, băng ghi hình, băng ghi âm giúp ích cho người hiện nay rất lớn! Chúng ta dùng cái này để tu Pháp bố thí.

Như vậy là tự hành hóa tha, phước huệ song tu. Bản thân chúng ta đạt được là “Bi Trí cụ túc, nãi thị phước đức tánh” (Bi Trí đầy đủ, ấy là phước đức tánh). Chúng ta tu là Phước Đức Tánh, còn họ tu là Phước Đức Tướng. Phước đức tướng dù nhiều bao nhiêu cũng có giới hạn; Phước đức tánh dù ít bao nhiêu cũng là bất khả tư nghị, không có bờ mé.

Cho nên thưa chư vị, quý vị muốn tu đại phước đức vô lượng vô biên bất khả tư nghị, hay là tu chút phước đức nho nhỏ kia? Trước kia không biết đạo lý này, không hiểu phương pháp này, thì còn có thể tha thứ, không thể trách quý vị. Ngày nay quý vị biết rồi, lý luận quý vị đã hiểu rõ, phương pháp cũng đã minh bạch; nói cách khác, bây giờ vấn đề nằm ở chính quý vị. Quý vị không thể

trách Phật Bồ Tát rằng còn có phương pháp tốt như vậy sao Ngài không bảo cho con? Ngài không bảo cho con là Ngài có lỗi với con! Phật Bồ Tát đều đã bảo cho quý vị rồi, đều giảng rõ ràng rồi, vậy vấn đề là ở chính mình, có chịu nghiêm túc làm hay không.

Nếu nghiêm túc muốn làm, nói thật ra, ở giảng đường này nghe một lần là chưa đủ. Tôi nghĩ chính quý vị đều biết, khi ở đây nghe thì nhiếp tâm lắng nghe, gật gật đầu, dường như là hiểu rồi đó; nhưng bước ra khỏi cửa là hết sạch, chẳng thấy đâu nữa. Đây là nguyên nhân gì? Thời gian huân tập quá ngắn, cho nên tập khí, tật xấu cũ không cách nào sửa đổi ngay được.

Dùng phương pháp gì? Nghe nhiều! Bây giờ nghe nhiều rất thuận tiện, có băng ghi âm; mang băng ghi âm về nghe nhiều lần, nghe vài chục lần, nghe hai ba trăm lần, ấn tượng sâu sắc, tự nhiên - dù không cố ý muốn sửa - nó cũng tự nhiên sửa đổi được rất nhiều, như vậy mới được! Không nghe là không được. Nghe một lần này rồi, tôi rời khỏi Singapore, đến năm sau mới quay lại; sang năm gặp lại thì đã quên sạch sành sanh. “Một ngày nắng, mười ngày rét” (làm ít nghỉ nhiều), một chút tác dụng cũng không có. Vậy thì phước báo mà quý vị tu được là Phước Đức Tướng, không phải Phước Đức Tánh. Phước đức tướng thì phước báo ấy nhỏ; Phước đức tánh, đó mới thật sự là bất khả tư nghị.